

ת"פ 54376/12/14 - מדינת ישראל נגד לורי שם טוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14-12-54376 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
בנ' אליהו

לפני כבוד השופט רועי פרי

מדינת ישראל באמצעות פמת"א פלילי

ע"י ב"כ עווה"ד מירב גבע

הנאשמה

נגד

לורי שם טוב

הנאשمة

באמצעות ב"כ עווה"ד יניב מויאל

זכור דין

השתלשלות ההליך

- הנאשمة הורשעה ביום 16.1.24, לאחר ניהול הנסיבות, בעבירה של פגיעה בפרטיות - עבירה לפי סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981 וזכתה מעורבות של אויימים והחזקת נכס החשוד כגנוב - עבירות עלי סעיפים 192 ו- 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
- לקראת כתוב האישום עולה כי בתקופה הרלוונטית החזיקה הנאשمة וניהלה אתר אינטרנט על שמה. במהלך השנים 2010-2014 התנהלו הליכים משפטיים בין הנאשمة לבין משרד הרווחה ועובדיו, על רקע החלטת פקיטת הסעד ועובדות המשרד להוציא את ילדיה של הנאשمة ממשמרתה. נטען כי ביום 14.5.14 נפגשה הנאשمة עם מנכ"ל משרד העבודה והרווחה, מר יוסי סילמן ("המתלון") ופקיטת הסעד שמטפלת בעניינה, מתוך כוונה לשנות את החלטת המשמרות. נטען כי בסמוך ליום 16.5.14 נגנבו מכתביהם פרטיים שנשלחו בדו"ר והוא מיועדים למטלון, ובסמו' למთואר החזיקה הנאשمة במכתבים אלה, כישח שיד סביר שהינם גנובים. נטען כי ביום 16.5.14 או בסמוך לכך פרסמה הנאשمة עצמה או באמצעות אחר באתר האינטרנט צילום דפי חשבון ותוכן מכתב הנוגע לדוחות חניה ע"ש המתלון, שלא נועד לפרסום, והשימוש בתוכן נעשה בלי רשות מatat המטלון או הכותב, מתוך כוונה לגרום למטלון לשנות את ההחלטה המשמרות. בסמוך לאחר מכן, נטען כי הנאשمة איימה על המתלון שלא כדין עת פרסמה באינטרנט כתוב, כמפורט בכתב האישום, בכוונה להפחיתו או להקניתו.
- הנאשمة הורשעה בפגיעה בפרטיות, בתום משפט הcondemn ההתנהל בפני כב' השופט שmai בקר,

כאמור בהכרעת דינו המפורטת, ובחובה זיכוי משתים מבין שלוש העבירות שיוחסו לנשمة מלכתחילה. העובדות והקביעות הדרישות לעניין מפורטת דין בהכרעת הדין ולא אחזור עליון, אך אפונה להכרעת הדין של כב' השו' בקר.

בקצירת האומר אצין כי בסוגיית עבירות האויומים קבע כב' השופט בקר כי: "**האים הנטען, אם בכלל, הוא מרמז בלבד, על גבול האים ממש, ולדעתי מהצד הלא פלילי של אותו קו הגבול**" - ע' 15 להכ"ד.

עוד נקבע באשר ל"תרומות" של המתلون לדברים, כהאי לישנא: "**במקרה דנא, קל וחומר בן בנו של קל וחומר, שנכוונים הדברים, וביתר שאת, מקום בו המאוים, מנכ"ל המשרד, הוא שירד לזרת ההtagשות הפיסבוקית, זירת הפשע (שם נרשם האים לצורה) בקר שבחר להגביל לפוסט של שם טוב, ובכך לפתח בתנচחות ביןו לבין אותה "צרכנית" פנווה, לשיטתה, של המשרד בראשו הוא עומד, משרד העבודה והרווחה**" - ע' 16 להכ"ד.

בסוגיות החזקת הנכס החשוד כגנוב, קבע כב' השופט בקר, כי המסתמכים הנטענים לא נמצאו ברשותה של הנשمة, בנסיבות העניין לא ניתן לראות בה כמחזיקה. מסמכים אלה הגיעו כעותק בלבד, דרך המיל' ישירות לאתרה באינטרנט. הדבר דומה לגונב תכשיט, המעביר תמורה של אותו תכשיט לאחר, בקובץ מחשב - לא ניתן לומר כי גם אותו אחר מחזיק בנכס החשוד כגנוב.

הנאשمة קיבלה את העתקי המסתמכים מעיתונאי אחר ומכאן קבע כב' השופט בקר כי יש להחיל דין מיוחד לעיתונאים מכח האינטראס הציבורי המובהק. השופט בקר מצין כי לא מעט פרשיות נחשפו כאשר מסמר זה או אחר הגיע לידי עיתונאים בדרך לא דר.

"**בשלוי נימוק זה, של מדיניות משפטית רואה, אצין כי שם טוב טענה שהמסמכים הגיעו אליו בחובשה כובע של עיתונאית; אכן, לא הוכח אחרת. אפילו הימי קובע, באופן חד משמעי, כי שם טוב לא פירסמה אודות סילמן כעיתונאית, או רק כעיתונאית, הרי שכן בקיומה זו כדי לשנות את העובדה שיתכן ופלוני העביר לה את העתק המסמר נושא המחלוקת כאשר הוא עשה כן כשהוא סבור כי הוא מעביר חומר לעיתונאית, ואם הוועבר לו שם טוב המסתמכים כעיתונאית - אז חזרנו למשבצת הראשונה, לעיל, הגורסת הימנעות, כלל מהעודה לדין בכגון דא"** - ע' 20.

4. באשר לעבירה הפגיעה בפרטiot, קבע כב' השופט בקר כי הנשمة פعلاה בערבוביה, דהיינו כמי שיש לה עניין אישי וגם במסגרת תפקידה העיתונאי - פגשה במתلون בעניינה האישי וזמן קצר לאחר מכן פרסמה אודותיו פרסומים שליליים ואף אישרה פרסומים כאלה באתר שלה.

מבחן הפגיעה בפרטiot אין כל משקל אם אלה פורסמו ע"י הנשمة כעיתונאית או כאזרחית שאסורה מלחמה על משרד העבודה והרווחה.

כב' השופט בקר קבע כי הנשمة פרסמה בעצמה או באמצעות אחר, באתר האינטרנט שלה צילום דפי חשבון ותוכן מכתב הנוגע לדוחות חניה של המתلون.

הוכיח שהנאשمة פרסמה העתקי המכתבים ביחס לדוחות החניה של המתلون ואוטו מוטי ליבל פרסום מסמכי בנק אישיים של המתلون, באתר שלה, באישור הפויזיטיבי, ולמצער - מבל' שהסירה אותם שם - ע' 21.

קבע כי עסקין בפגיעה בפרטiot, שכן מדובר במכתבים אישיים של המתلون - ולכן העתק תוכן של מכתב שלא

נoud לפרסום או שימוש בתוכנו, בלי רשות מאות הנמען או הכותב הינה פגעה בפרטיות.

בשולוי הכרעת הדין נקבע עוד כי: "מצטירת לפניו תמונה של מעקב והתקחות בלתי נסבלת אחר עובד ציבור, מניעים אישים, תוך חדרה פלילית לפרטיות - אגב גניבת מכתבים אישים שלו...בכדי לבוא עימו חשבון" - ע' 26.

5. ביום 9.2.16 החלו להישמע טיעונים לעונש בפני כב' השופט שמאית בקר, במהלכם, הורה על המשך הטיעונים ביום 1.5.16 ובתווך כך הזמן חוו"ד מאות המונה על עבודות השירות.
6. ביום 16.7.16 פסל כב' השופט בקר עצמו מלהמשיך ולדון בעניינה של הנאשمة, כמפורט בהחלטתו ממועד זה, והתיק הועבר לسان הנשיא, כב' השופט עוזיאל לקביעת המשך הדיון.
7. ביום 15.8.16 הורה כב' סגן הנשיא, השופט עוזיאל, כי המשך הדיון בעניינה של הנאשمة יועבר לשמיעה בפני.
8. בין לבני, הוחלף "צוגה של הנאשمة. אפשרתי לעו"ד מזיאל ארכה ללימוד התקיק ולהערכ לטיעונים והתיק נקבע לטיעונים לעונש בפני.
9. ביום 16.3.11.16 התקים דיון במעמד הצדדים, בו עתר ב"כ הנאשمة לדחיה לצורך הדברים מול המאשימה. לאור הסכמת ב"כ המאשימה, נדחה הדיון ונקבע ליום 14.12.16.
10. ביום 14.12.16 הודיעני ב"כ המאשימה כי הצדדים לא הגיעו לידי הסכמות, משך נשמעו הティיעונים לעונש. מטעם הנאשمة העיד מר מוטי ליבל, עד אופי.

טיעוני הצדדים

11. ב"כ המאשימה עמדה על נסיבות ביצוע העבירה בה הורשעה הנאשمة וחומרתן. ב"כ המאשימה הפנתה להכרעת הדין, תוך שטענה כי הערך החברתי שנפגע הוא פגעה בפרטיותו של אדם. התובעת טענה כי גם איש ציבור זכאי לפרטיות תוך שהפנתה **לבג"ץ 2481/93 דין נ' ניצב יילק ואח', מה(2) 456**.

ב"כ המאשימה טענה כי נגרם למTELON נזק, פרטיוותו נפגעה ושמו הטוב נרמס, כאשר הובילו את הנאשمة מניעים אישים ונקמנים. התובעת הפנתה לפסיקה ולמדיניות הענישה, כאשר מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מוותנה לבין עשרה חדש מאסר בפועל -ת.פ. **1218/04 מדינת ישראל נ' ארץ אלברט (10.4.08)**, ת.פ. **54810-03-14 מדינת ישראל נ' גדי שרעבי, מיום 4.8.14**.

בעניין נסיבות שאין קשורות לביצוע העבירה הפנתה התובעת להרשעתה הקודמת של הנאשمة בעבירות של שיבוש מהלכי משפט, תקיפת עובד ציבור והתנהגות העוללה להפר את שלום הציבור, אשר העבירות (שם) בוצעו בשלחי 2009-2010.

התובעת טענה כי הנאשمة הודהה בביצוע העבירות בנואר 2014 ובתקופה שבין הכרעת הדין לגור הדין ביצעה את העבירות מושא תיקנו. באחרית דבריה עתרה התובעת למקם את הנאשمة לכל הפחות במרכז המתחם ולהשיט עליה מאסר שאפשר שירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופייצוי למTELON.

.12

מטעם הנאשمت, העיד עד אופי, העיתונאי מוטי ליבל.

הלה סיפר כי מכיר הוא את הנאשמת משנת 2010 וחבר עימה יחד לעורך כתבות משותפות אודות המקרה האישי שלו, בעטיו ילדיה נלקחו ממנו. העד הינו נציג האגודה האזזית CCF - הקואלייציה למען הילדים במשפחה. העד תיאר את הנאשמת כעיתונאית "בחסד עליון, לא מפחדת להגיד את האמת לאחד ולא בחוששת מהתוצאות גם אם זה במחיר אישי מאוד כבד...לעתים הצורה והדרך שבה היא מתבטאת לא שגרתית, לפחות בעיני חלק מאנשי הציבור". העד ציין כי הנאשמת סייעה למשפחות רבות שלילדים נזקקו מכם.

.13

ב"כ הנאשמת לימד על מרשתו סגנoria ועשה הכל שניתן לטובת הנאשמת.

הסנגור הפנה למדיניות הענישה ולפסיקה מגוננת - **ת.פ. 28148-04-13** מדינת ישראל נ' סמיה (25.3.14); **ע"פ 5309-08** ארץ אלברט נ' מדינת ישראל (18.11.09); **רע"פ 09/10118** אלברט ארץ נ' מדינת ישראל, מיום 25.5.10 - וגם לפסק הדיון שהגישה התובעת ת.פ. **4-03-54810** מדינת ישראל נ' גדי שרubi (4.8.14), טוען בתוך כך כי בכל הפסיקה בגין עבירה של פגיעה בפרטיותו הוטלו מסרים על תנאי.

בכל המקרים מדובר היה בנאים שהייתה בעמדת כח מעל הקורבן, בעוד שבעניינו עסקינו "בازוריית שמברחת בעל שרה. כאן ההבדל הוא ענייני" - ע' 55 לפרוטוקול.

ב"כ הנאשמת טען לנسبות הקשורות בבחירה העבירה וטען להגנה מן הצדך כהוראת סעיף 149(10) לחס"פ ולחותי דברים - סעיף 34ז לחוק העונשין.

הסנגור הפנה לתלונות נציג תלונות הציבור על השופטים בעניין צו החיפוש שהוצע לביתה של הנאשמת ופגמים במהלך החיפוש לעניין איזוקה של הנאשمت והתייחסותו של כב' השו' בקר בסעיף 37 להכרעת הדיון לנושא זה, בבחינת התנהלות גורמי האכיפה בתיק כביטוי בשיקולי הענישה.

הסנגור טען כי הנאשמת שיתפה פעולה ומכאן לא הייתה כל סיבה לאזוקה.

מעבר לכך טען הסנגור כי לא קיימה חובת המידע הקבועה בסעיף 60א לחס"פ בתיק.

הרשעתה הקודמת של הנאשמת הינה בגין מעשה שארע בשנת 2009 עת רשות הרוחה לקחו מהנאשמת את ילדיה. הסנגור טען כי מרגע שהחלה הנאשمة לפעול כפעילה חברתית למען נפגעי רשות הרוחה, הוגש התקין הפלילי הקודם בשנת 2012. התקין הסתיים בהסדר טיעון בשנת 2014.

הعبارة נשוא תיקנו, "לא נעשתה מתוך זילות במערכת המשפט או במערכת אכיפת החוק. מדובר בעיתונאית שחשבה בזמן שבייטה את העבירה עליה הורשעה, שזו זכותו של הציבור לדעת אם נציג ציבור אינו משלם דוחות חניה שם בעצם תיק פלילי ונגיל של בית המשפט נגד זאת...בית המשפט כתב שאין ספק לסילמן היתה יד, כשהתגונש פיסבוקית עם הנאשמת. הנפגע לכואה גם עלה לשידור בתוכנות רדיו ומספר את הסיפור של הוצאה הילדים מרשותה. הוא חשף דברים שקשורים לתיק האישישלה..." - ע' 58.

הסנגור טען והטיעים כי המתلون עצמו העיד כי הגשת התלונה הייתה כדי לשמש דוגמה לאלה שעובדים תחתיו ונתונים תחת ביקורת ומכאן אין מדובר בעניין אישי של הנאשמת עם סילמן, בכלל המקרה הפרטי שלו.

עמוד 4

"הנאשפת מבקרת דרך קבע את כל פקיות הסעד ביחס להתנהלותן כלפי המשפחות, בלי קשר למקורה הפרטיאו שלה". - ע' 57.

մבחינת הנسبות שאין קשורות לביצוע העבירה ציין הסגנור כי הנאשפת מציה ברכף "בין כתבי אישום", אך למשל ת.פ. 15-01-10078-01 מדינת ישראל נ' שם טוב (17.4.16) שניתן ע"י כב' השופט דר' אבנור, שם זוכתה הנאשפת. הסגנור הפנה לפסקה 46 להכרעת הדיון, שם נקבע מהאילו לשינה: "**לפיכך, הגשת כתב האישום נגד הנאשפת ע"י המדינה בגין אותו האירוע עצמו, בשלב מאוחר זה, עלולה ליצור מראות עין של מעין התחשבות; גם כאשר לא זו המזיאות.**".

הסגנור טען כי יש עליוום על עיתונאים פרטיים. הסגנור טען כי גם אם קיבל את המתחם אותו צינה התובעת, אז הלה מתחילה מהיר השעה ועד ל-10 חודשים מסר. לדידו של הסגנור, מסר יכול במקרים החרים של פרסום תמונות אינטימיות של אדם או ליקחת מכשיר טלפון נייד ופרסום תמונות אינטימיות, בדבריו, במקרים אלה יש כוונה/DDONG, או אז יש להגיע למתחם הגבואה.

הסגנור טען כי מדובר במסכת של עבירות שכולן מצויות תחת מטריה אחת, לגבי מאבקו של אזרח ברשותו שלקחו ממנו את ילדיו. מדובר בעיתונאית שחשבה שהיא פועלת בשם האינטרס הציבורי. הנאשפת כבת 48, אם לשני ילדים קטינים, הפכה כאמור לפעילה חברתית בשל תחושת העול שנגרם לה, בהוצאה ילדיה ע"י הרשות.

הסגנור עתר לביטול ההרשעה ולהילופין להסתפק במאסר מוותנה לצד קנס מינימלי, בשים לב להפקדה הקיימת בתיק. הסגנור ציין כי הנאשפת פועלת לקבלת חנינה באשר להרשעתה הראשונה, והרשעה בתיקנו יכולה להשיליך על מקצועה ומעמדה כעיתונאית וחברת הנהלה במוותצת העיתונות.

14. הנאשפת בדברה האחרון צינה כי: "**אני לא רגילה שלביה המשפט יש לב. אני עיתונאית ועשיתית את העבודה שלי מתוך מה שאינו מאמיןה.**" הנאשפת עמדה על פעילותה, צינה כי היא "אם יכולה לילדים חיים". הנאשפת צינה כי פרנסתה נפגעה "אני מוגבלת בלהתפרנס. אני נרדפת ע"י רשותות המדינה. הפרקליטות היא חלק בלתי נפרד. הם מקבלים תלונות אינספור". הנאשפת צינה כי היאओהבת את מקצוע העיתונות וחשה כי היא משנה באמצעות כתיבתה.

דין והכרעה

15. הנאשפת כאמור הורשעה, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של פגיעה בפרטיות, עת פרסמה עצמה או באמצעות אחר, באתר האינטרנט שלה צילום דפי חשבון ותוכן מכתב הנוגע לדוחות חנינה של המתלוון. הוכחה שהנאשפת פרסמה העתקי המכתבים ביחס לדוחות החנינה של המתלוון ואוטו מוטי ליביל פרסם מסמכי בנק אישים של המתלוון, באתר שלה, באישורו הפוזיטיבי, ולמצער - מבלי שהסירה אותם שם - ע' 21 פסקה 28 להכרעת הדיון.

מיiter העבירות עלי כתוב האישום זוכתה הנאשפת.

16. בית משפט זה, יש קושי מובנה וברור, בגישה הדיון בעניינו, שכן אני לא שמעתי ولو בדיל ראייה בתיק, לא התרשםתי מהעדים ומהראיות באופן בלתי אמצעי, וניזון אני אף מהקביעות עלי הכרעת הדיון, הוא ותו

- לא. מותב זה אינו יכול לפרשן את הראיות והקביעות, וזאת לאור הכרעת הדיון, על כל המשתמע מכך.
17. הנסיבות הקשורות בבחירה העבירה הינה שהנאשمةفعلת בערבותה, כפי שנקבע בהכרעת הדיון, הן באשר לעניינה האישי, כאשר ברקע הדברים החלטת המשמרות בעניין יליה, והן עיתונאית.
- כך או אחרת, אסרור היה לנאשמת לפרסם את אשר פרסמה או להתריר פרסום באתרה, כאשר למכתביהם אישים הממענים למ��ולון בלבד. הדברים הביאו, כמובן מובנה, לפגיעה במ��ולון ובשמו הטוב. עובדי הציבור זכאים להגנה מלאה, ככל אדם, על פרטיותם, מסמכיהם האישיים והובתו של בית המשפט להגן על עובדי הציבור, העושים עבודתם נאמנה, לעיתים תוך כפיאות טוביה מצד מקבלי השירות.
- בעניינו הפגיעה בפרטיות כוונה כלפי עובד ציבור, מכיל משרד העבודה והרווחה אין משנה הדבר כי הגיע תלונתו כדוגמה, אם לאו.
- בעניין זה יפים דבריו של כב' השופט אלון, במסגרת **ע"פ 5309/08 (ב"ש) ארץ אלברט נ' מדינת ישראל** (18.11.2009):
- "לא כל ידיעה בדבר חייו הפרטיים של מועמד למשרת ציבורית הופכת מנינה וביה ל'עניין ציבורי' ברמה המצדיקה הפרת זכותו של אותו המועמד לשמרה על פרטיות חייו. חיבת להיות הלימה מסוימת בין טיב המשרה נשוא ההתחומות לבין 'הידיעה' אותה מבקש המתחרה להשיג תוך פגיעה בזכותו הפרטית ובעקרונות החוק".
18. הערך המוגן בעבירה הינו הזכות לפרטיות.
- כל אדם בישראל זכאי לפרטיות, ועוסקין בזכות חוקתית הקבועה עלי סעיף 7 חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.
- בית המשפט העליון קבע במסגרת **בג"ץ 2481/93 דין נ' ניצב יהודה וילך ואח' ממח(2) 456** כהיא לשנאה:
- "על ריקע גישה זו ניתן לקבוע כי הזכות החוקתית לפרטיות משתרעת בין השאר - ובלא כל ניסיון להזכיר את הזכויות על כל היבטיה - על זכותו של אדם לנוהל את אורח החיים שבו הוא חופשי בדיל"ת אמות ביתו. ללא הפרעה מוחוץ...כל אדם זכאי לפרטיות...איש הציבור זכאי אף הוא לפרטיות. היותו של אדם איש ציבור אינה צריכה לשולול ממנו את הזכות להיות בדיל"ת אמות ביתו, עם עצמו ועם משפחתו. דוקא בשל החשפה לציבור הכרוכה במעמדו או בתפקידו, הוא זוקק לשקט ולשלווה בביתו, והפרטיות נועדה להעניק לו את אלה בסיוםו של יום".
- קיימת פגיעה מוגנית בערך המוגן, שכן פרסום מכתביהם אישים הממענים אך למ��ולון וכן מסמכי חשבון הבנק הפרטי שלו, פוגעים בפרטיותו, חשופים אותה לעין כל ופגעים בשמו הטוב.
- יפים אף הדברים של נשיאנו, כב' השופט ברק, כתוארו ذאצ, במסגרת **בג"ץ 6650/04 פלונית נ' ביה"ד הרבני האזרוי (14.5.06)**: "סביר כל אדם יש מרחב שבתוכו הוא זכאי להיות עם עצמו. מרחב זה נועד עם האדם עצמו. היקפו של המרחב נוצר להגן על האוטונומיה של הפרט. על כן הוא עשוי לחול גם במקום בו אין לפרט כל קניין".
19. מדיניות הענישה הנהוגת, נסקה ע"י הצדדים בפסקה אליה הפנו.

מסכים אני עם קביעתו של כב' השופט קבו במסגרת ת.פ. (פתח תקווה) 54810-03-14 מדינת ישראל נ' שרעבי (4.8.14) כי בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, מתחם העונש ההולם, עברו כל אישום, כבעינו נע בין מאסר מותנה ועד למאסר בפועל של עד 10 חודשים.

בעניינו של שרעבי, הוטלו 5 חודשים מאסר בפועל על הנאשם, מיום מעצרו (נאשםUTC), מאסר מותנה ופיקוי למחלוננות, כאשר המדבר היה בתיק של 4 אישומים ובהרשעה שכלהה ארבע עבירות של פגיעה בפרטיות, הטרדה באמצעות מתקן בזק, **שלוש** עבירות של הפרת הוראה חוקית ו**שת'** עבירות של איומים.

בתיק ת.פ. 12118 מדינת ישראל נ' אלברט (10.4.08) הורשע מי שהיה ראש עיריית קריית גת, לאחר **שמיעת הוכחות**, בעבירות של הפרת חובה חוקקה, הפרת אמונים ופגיעה בפרטיות. הנאשם נדון למאסר מותנה בגין 3 חודשים, של"צ וקנס. ערעורו של הנאשם נדחה ע"י בית המשפט המחוזי בבאר שבע (ע"פ 5309/08) ובקשהו לרשوت ערעור לבית המשפט העליון - נדחתה אף היא - רע"פ 10118.

במסגרת ת.פ. 28116-04-13 מדינת ישראל נ' ראובן סמייה (25.3.14), הורשע הנאשם בגין 7 עבירות של פגיעה בפרטיות ובעוות עבירות של איומים, אשר בוצעו על ידו כלפי המחלוננות, שהתגוררה בשכנות לנאים, והכל במהלך שנת 2013. לחובת הנאשם הרשעות קודמות. הצדדים עתרו בהסכם להשתתף מאסר מותנה, פיצוי וקנס. בית המשפט השלום בננתניה, גזר על הנאשם 5 חודשים מאסר מותנה, פיצוי בסך 1000 ל"נ וקנס מתון בשיעור 600 ל"נ.

20. מבחינות הנסיבות שאינן הקשורות לביצוע העבירה -

לא מצאתי במישור זה לקבל את טענת הגנה לביטול הרשותה מכח הטענה בדבר הגנה מן הצדוק או לראות בדברים מסוים זוטרי דברים עלי סעיף 34 לחוק העונשין.

טענות של הגנה מן הצדוק או אכיפה בררנית, יש להעלות ולהוציאן בשלב הבאת הראיות, והנטל מוטל על הטוען.

הכרעת הדין שניתנה ע"י כב' השופט בקר, הינה מפורטת מאוד ועומדת בפני עצמה וככל שהיא צורך, היא על הגנה להוציא ולטען טענות אלה בשלב הבאת הראיות. באשר לטענות הגנה בדבר אכיפה בררנית צזו או אחרת הוכרעו הדברים ע"י כב' השופט בקר ואני מפנה לפסקה 38 להכרעת הדין. באשר להתנגדות רשות אכיפת החוק, קבע כב' השופט בקר לאחר מכן פסקה 37 להכרעת הדין כי אלה יובאו כשים לערין גזירת העונש.

לא מצאתי כי מקרה זה עומד בגדריו של הסיג בדברים זוטרי דברים קבוע בסעיף 34 לחוק העונשין.

ברי לבית המשפט כי טענה זו מועלית כאן לראשונה לאחר שהנאשמת זוכתה ממרבית העבירות עלי כתוב האישום, במסגרת הכרעת הדין, עם זאת העבירה בה הורשעה הנאשמת והנסיבות הקשורות בה רוחקות מהסתיג של זוטרי דברים ואני דוחה מכל וכל טענה זו.

מי שמעץ לפרסם מסמכים אישיים הממענים לאדם ובכלל זה לעובד ציבור, ללא אישור הגורם לו ממוענים המסמכים האישיים האישיים - פוגע בפרטיותו של האדם ויוצר נזק מובנה גם פגיעה בשמו הטוב. הדברים רחוקים,

כמרחך מזרח ממערב ממעשה שהינו קל ערך לאור טיבו, נסיבותו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי.

21. לא מצאתי לקבל את בקשה ההגנה לבטל את הרשעה בתיק זה מכוח סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

בית המשפט העליון, בשורה של פסקי דין קבע כי "...**משנמצא כי נאשם בגין ביצוע עבירה מתחייב כי היליך הפלילי** **כנגדו יומוצה בדרך של הרשותו ועניתו חלק מהליך אכיפת חוק שוויוני וכחלק מאינטנס הרתעה...הילכה פסוקה היא כי הימנענות מהרשעה של נאשם בגין אשר נקבע כי ביצוע עבירה מהוות חריג שיפורעל רק בנסיבות מיוחדות חריגות ווצאות דופן ביותר..." - ע"פ 9262/03 פלוני ב' מדינת ישראל, נח(4) 869.**

הילכה הפסוקה קבעה כי בית המשפט יפעיל את סמכותו להימנע מהרשעת מי שנמצא כי עבר עבירה במקרים מסוים ויצאת דופן בהם עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עצמת הפגיעה שבטעיה של הרשות נאשם ספציפי לבין תועלתה לאינטנס הציבורי-חברתי הכללי; ראו בין היתר: ע"פ 2083/96 תמר כתבת נ' מדינת ישראל, נב(3); ע"פ 337; ע"פ 9893 לואפר נ' מדינת ישראל (31.12.07); ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, נד(3) 685.

בעניינו פרט לטיעון כי הרשעתה של הנאשمة תפגע במקצועה כעיתונאית, לא נטען דבר. דבר הפגיעה לא הוכח, נփוך הוא, הנאשمة כאמור מחזיקה בתעודת עיתונאי כאשר לחובתה הרשעה קודמת מיום 19.4.15 במסגרת ת.פ. 60617-12-12.

מכל הטעמים דלעיל לא מצאתי להיעתר לבקשת ההגנה לביטול הרשעה.

22. באשר לטענת ההגנה כי לא ניתן לנאותה זכותה ל"ידע עפ"י" סעיף 60א לחסד"פ, ב"כ התביעה מפנה לתגובתה המפורטת של המשנה לפיקטיביות מחוז תל אביב, כפי שנשלחה לבית המשפט ביום 26.1.15 (הסרוקה לתיק). מעין בתגובה לא מצאתי ממש בטענת ההגנה בסוגיה זו.

ודוק, ככל שהדברים חלוקים על הנאשمة, היה על ההגנה להעלותם בשלב בו הייתה מיוצגת, שכן טענה מעין זו אינה טינה בדבר פגם או פסול בכתב האישום עפ"י סעיף 149(3) לחסד"פ, שיש להעלות **בתחילת המשפט**.

23. באשר ליתר הנسبות שאינן הקשורות בביצוע העבירה - לנאותה כאמור הרשעה קודמת (במ/1) בעבירות שיבוש מהלכי משפט, תקיפות עובד ציבור והתנהגות העוללה להפר את שלום הציבור. ברגע דא יש לשקיים על הרשעה הקודמת באשר לאותם הליכים והחלטת המשמרות, אירועים ממשן 2009-2010. כאמור אין לחובת הנאשمة מסר על תנאי בר הפעלה בתיקנו.

הוגשה לעוני החלטת נציב תלונות הציבור על השופטים (במ/2) וער אני לקביעותיו של כב' השופט בקר במסגרת פסקה 37 להכרעת הדין, בדבר החיפוש שנערך בביתה של הנאשمة והאיזוק המיותר - כל אלה יילקו בחשבון במסגרת התנהגות רשות אכיפת החוק כמצוות סעיף 40יא(9) לחוק העונשין.

נתתי דעתך גם לנסיבות האישיות של הנאשمة, כאמור בדברי הסנגור ובדברה האחרוןפני.

סבירני, כי לאור השתלשלות ההליך, העובדה כי הנאשمت הורשעה בפגיעה בפרטיות, כעבירה בודדת, זוכתה מרוב העבירות שייחסו לה מלכתחילה, ניתן להסתפק בתיק דון, ובשים לב לנטיות ביצוע העבירה, הערכ שנפגע ומדיניות הענישה הנוגגת, אליבא צפיסקה שהגישו לי הצדדים, במאסר מותנה הולם ומרתייע לצד פיצוי למתלון.

מכלל הטעמים דלעיל, לאחר שבchnerתי נסיבות ביצוע העבירה, הערך המוגן שבבסיסה, העובדה כי הנאשمت זוכתה מרוב העבירות שייחסו לה מלכתחילה והורשעה בפגיעה בפרטיות של עובד ציבור כמפורט לעלה, מדיניות הענישה הנוגגת ובחובבה פסיקה שהציגו הצדדים הכלולת בחובבה מאסרים מותנים בלבד ובתווך המתחם נסיבותה של הנאשمة, הרשעתה הקודמת, נסיבות החיפוש והאיזוק המיותר, מצאתי לגוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 10 חודשים מאסר על תנאי וה坦אי הוא כי במשך 3 שנים מהווים לא תüber הנאשמת עבירה של פגיעה בפרטיות.

ב. הנאשمت תפיצה את המתלון בסכום של 2000 ₪ אשר יופקדו בתוך 90 ימים מהווים בקופת בית המשפט. הסכום יועבר למתלון עפ"י הودעה ובה פרטי המתלון שתמסור התביעה למויצירות. ככל שהנאשمت מבקשת לקוז מהפיצו את כספי ההפקדה, ככל שקיים המה בתיק, תפנה למזיצירות בעניין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב, בתוך 45 ימים מהווים.

ניתן והודיע, ביום ד' טבת תשע"ז, 2 ינואר 2017, במעמד הצדדים.